
Trigger warnings
Playlist
Jsi jako oblíbený drink, který mi vázne na jazyku. Vtíravě se mi vpíjíš do gi
Nedokážu ti odol
Pevně tě k sobě přitisknu, abych cítil křivky tvého krásného těla.
Vzít si co mi patří...
SEX
DOMINANTNÍ GENTLEMAN
Nataly Castle

SEX: DOMINANTNÍ GENTLEMAN

Nataly Castle

Trigger Warning

Tato kniha obsahuje témata a scény, které mohou být pro některé čtenáře citlivé:

Explicitní sexuální obsah, včetně BDSM a mocenské dynamiky

Psychická manipulace a toxické vztahy

Sexuální nátlak a zneužití moci

Duševní poruchy, deprese, sebepoškozování

Sebevražedné myšlenky

Fyzické násilí, trauma, disociace

Vulgární jazyk a surový vnitřní monolog

Doporučujeme číst se zvýšenou opatrností. Pokud s některým z těchto témat máte osobní zkušenost, prosím, zvažte, zda je pro vás čtení této knihy bezpečné.

Milá čtenářko,

nemusíš nic vysvětlovat.
Jestli jsi sáhla po Dominantním gentlemanovi, víš přesně, co hledáš. A víš i to, že tě to může dostat.

Tohle není kniha o lásce.
Tohle je kniha o chtíči, posedlosti a o tom, co se stane, když přestaneš hrát hodnou holku.
Jsi tu s vědomím, že vstupuješ do světa, kde dominuje touha, moc a nebezpečné iluze. Vynechávám slušnost, jdu přímo k věci.

Možná tě tenhle příběh nažhaví.
Možná tě naštve.
Možná tě odhalí víc, než chceš, a než si chceš sama přiznat.

Ale jedno ti slibuju: nic v něm není náhodou.
Ani to, co tě vzruší.
Ani to, co tě znechutí.

Je to „dirty“.
Je to krásné.
Je to pravdivé.

Tak se nadechni, odlož soudy a čti dál.
Dokud máš odvahu.

Vášnivě, surově, bez milosti

Kapitola 1: Barvy

Znáte takový ty holky, co vejdou do místnosti, a vzduch se chvěje napětím, muži vytvrdnou a kluci z toho mají noční poluce?

Tak přesně taková jsem já nebyla.

Cítila jsem se sama, jako plápolající svíčka v zatuchlém kostele. Jen jako svědkyně životů těch ostatních bez vlastního sebeurčení. Každý den kolem mě proudily davy lidí. V každým z nich jsem viděla jinou barvu. Bylo docela jedno, co měli na sobě. Jestli jejich šatník stál tisíce nebo jenom pár korun. Jestli si oblékli dlouhý červený kabát nebo sytě žlutou teplákovku. Ta barva, která jim jako jediná patřila, byla ta, kterou vyzařovali a ničím na světě by ji nedokázali překrýt.

Šedá patřila všem, kteří se potáceli ulicemi s vlastním posláním neviditelnosti a apaticky míjeli ty ostatní. Modří byli veselí až rozverní pohodáři. Někdy poslouchali hudbu a protančili za svitu slunce celým dnem. Žlutí se rozhlíželi okolo sebe a tiše všechny hodnotili, aby je srovnávali sami se sebou. Pohrdavě na ně shlíželi ze svého pomyslného trůnu, a povýšeně jimi opovrhovali. Nebyli hezčí, chytřejší ani lepší, byli jenom namyšlení a závistiví. Červení byli všichni agresoři, manipulátoři a vůdci. Zelení naopak byli bezproblémoví, veselí a většinou podřizující se a hlavně klidní. Lidé měli různé barvy, a těch bylo přesně tolik jako v těch největších malířských potřebách na celém světě. Někteří

byli kombinací dvou barev, ale existovali i ti, a bylo jich žalostně málo, kteří neměli žádnou barvu, a jen zářili jako měsíční svit.

Jejich mysl byla docela jiná, než všech těch barevných. Když vstoupili do místnosti, bylo to jakoby z ničeho nic zpomalil čas, pomalu se do všech lidí rozléval klid, něha a sdílená láska. Vrásky starostí se rázem vyhlazovaly a na rtech kouzlily blažený úsměv. Jako by jejich dokonale čisté světlo v každém probouzelo jenom to nejlepší.

Usmívali se a dívali se člověku přímo do duše. Ihned věděli, co koho trápí, s čím kdo bojuje, ale i to, jak mu pomoct. Cítily každičký pocit, touhu, ústrk, bolest i beznaděj. Jejich empatie uzdravovala, dodávala naději a energii jako ta největší baterie, co kdy člověk vynalezl.

Bylo jedno, že jsem vstala levou nohou, nebo že mě třikrát za sebou předběhla přes cestu černá kočka. Třebaže mi přes noc vyrašil na čele pupínek a můj kluk se na zastávce líbal se žlutou fiflenou z vyššího ročníku. Bylo to všem úplně jedno, hlavně když jsem přišla a zářila jsem tou svou jedinečnou empathy colour, jako lék pro všechny a pro vše. Tou, kterou jsem ještě nikdy u nikoho neviděla.

Často jsem přemýšlela, proč to uzdravující a povzbudivé kouzlo nefunguje taky na mě. A spatřovala jsem v tom určitou životní nespravedlnost a vlastně možná i závist.

Když jsem v pěti letech poprvé vkráčela do třídy maloměstský školky, celé to dění a mumraj se pro mě ve vteřině zastavil, obrátila se na mě plačící holčička s plyšovým králíčkem

s utrženým ouškem a podávala mi ho snad v dobré víře, že udělám zázrak. Ostře jsem se na ni zamračila a uhodila jí přes ruce, až jí králíček vypadnul na zem. Ohavný čin, já vím. Přesto jsem si odkráčela ke stolku s teplým mlékem, abych si užila vlastní nirvánu a pocit vítězství nad tím, že jsem se dokázala vymanit z vlastního stereotypu.

Bylo to jakoby ta vyšší moc, na kterou tajně všichni věřili, si v ten nejhorší možný okamžik dala pauzu na cigáro zrovna, když mi nastavila mindset na červenou a když se vrátila a dumala, kde skončila, řekla si „hmm, tak tam dam třeba červenou," a bylo vymalováno.

Protože červení… červení jsou prostě ti nejhustější z nejhustějších týpků, který se vůbec mohli zrodit.

Jsou to věčně nasraní, protivní a anarchističtí hajzlíci všemožných problémů a perverzních choutek. Povětšinou se ve společnosti uplatňující jako agresoři, šikanátoři, manipulátoři a vůdci.

No a potom jsem tu byla já, která jsem proplouvala všema těma sračkama a většinu času svítila na cestu skomírající ochrápanou empatií jako baterkou v hustý kupce hnoje. Někdy jsem se ani sama nepoznávala, jestli jsem uvnitř nebo na povrchu.

Nikdy dřív mě nenapadlo, že to, jak se zmítám ve vlastním pekle nebo ráji, může být jakousi formou osobní rovnováhy, ne v ten okamžik, ale v konečném důsledku podobně jako na miskách vah. Možná i díky téhle myšlence jsem se cítila svobodnější, než byli ti ostatní.

Můj život se skládal ze spousty zvláštních událostí a divných období, zrovna takových jako nekonečná podlaha naší školní chodby z takových těch velkých šestiúhlých dlaždic, o kterých se jde do nekonečna dohadovat, jakou to vlastně mají barvu.

Jako malá jsem se divila, proč všechny ty barvy a světla vidím jenom já, a nechápala jsem, proč je nevidí ostatní, dokonce ani mí rodiče. I oni se divili. Divili se natolik, že mě vzali k terapeutovi jménem doktor Kirby. Muž s fialovou září a pichlavým pohledem.

Jeho ordinace byla v tom nejluxusnějším a nejvyšším domě ve městě, ve kterém jsem,

kdy byla. Tyčil se nad celým městem jako maják, který všemu dozoruje a všemu velí. Snad proto patřil rodině, která z tajemného povzdálí vedla celé město a její temně šedou ekonomiku.

Hned jak jsem vstoupila dovnitř, bylo to, jako bych vešla do úplně jiného světa, do oázy klidu uprostřed víru každodenního života. Těžké dveře se za mnou tiše zavřely a odřízly mě od hluku chodeb.

Celá místnost byla ponořena do tlumeného, teplého světla, které se odráželo od čistě bílých stěn, na kterých visely obrazy se zvláštními abstraktními motivy, které vybízely k zamyšlení nad smyslem jejich vlastní existence.

Vzduch byl prosycený jemnou vůní dřeva a levandule, která uklidňovala rozbouřené myšlenky. Na podlaze se rozprostíral měkký béžový koberec, do kterého se nohy bořily jako do

mechu. V rohu místnosti tiše probublávala fontánka a její uklidňující zvuk se mísil s jemnou hudbou, která se linula z neviditelných reproduktorů.

V centru místnosti stálo velké pohodlné křeslo a gauč potažený sametem v odstínu světlé modři. Mezi nimi se nacházel malý stoleček, na kterém byla váza s bílými květinami.

Doktor Kirby byl asi čtyřicetiletý charismatický muž, kterého jsem si tajně představovala jako kouzelníka z cirkusu, kam nás vzal táta mé nejlepší kamarádky Alex, než od nich utekl se svým kamarádem, kterého jsme načapaly, jak se líbají v autě, kterým nás potom vezli domů.

Na čele se mu táhla dlouhá vráska, která dokazovala jen to, že o něčem neustále přemýšlel.

Pozoroval mě, jakoby si všímal všech jemných detailů a hluboce zpracovával informace.

Uvolněně seděl za svým dokonale uspořádaným stolem, kde každá maličkost měla své místo.

Měl krátké, úhledně zastřižené hnědé vlasy, hladce oholenou tvář s vysokými lícními kostmi. Jeho tmavé pichlavé oči, orámované dlouhými řasami, měly silný výraz inteligence a prostupovaly skrz slupku nezájmu hluboce do duše. Nad nimi se klenulo husté tmavé, ostře lomené obočí. Jeho vysoké prořídlé kouty, jakoby schválně odrážely světla zářivek přímo do mých očí, kterým se snažil uniknout, ale všetečnému dětskému pohledu mohl vzdorovat jen stěží.

V jeho padnoucím obleku byl znát osobní smysl pro detail. Měl na sobě tmavě hnědý elegantní oblek s vestou, bílou košilí a černou kravatu. Stejné sako měl pověšené na věšáku u dveří.

Jeho hlas byl silný, příjemně uklidňující a mě připadal bezpečný. Pečlivě volil slova, a následně nenápadně, ale důkladně analyzoval jejich dopad.

Odmlčel se, v dlouhých prstech svíral pero s nějakým nápisem, a to se systematicky vznášelo nad papírem. Na moment na mě vzhlédl unavenýma očima a pootočil pero ve svých dlouhých prstech, abych dobře viděla na nápis, jakoby tušil, o čem právě přemýšlím, „Dr. James Kirby," úplně stejný jako na vizitce na dveřích.

Vrátil se ke svému psaní, ruka se mu mírně třásla, jak rychle zapisoval všechno, co mu máma nabonzovala. V hloupé snaze zavděčit se Kirbymu, tak než odpověděla na jeho otázky, mírně zaváhala, jako by svá slova zvažovala, aby se ujistila, že vyjadřuje přesně to, co má na mysli.

Pevně v rukou svíral zápisník a ve zpocené dlani si pohrával s perem. Pečlivým písmem si zapisoval moji rodinnou anamnézu se všemi okolnostmi mého bytí. Téměř každé slovo mé stejně žluté matky, neúspěšně skrývající svoji barvu za maskou pěstěné paničky a Kirby si zapisoval jako apoštol slovo boží do pergamenů.

Můj našedle modrý otec jen postával opodál a přikyvoval pohledům doktora Kirbyho a téměř všem prohlášením mé pasivně agresivní matky.

Ke konci schůzky se všichni tři tvářili, jakoby jim všem šlo o společný cíl. Namotivovaní mistrným proslovem doktora Kirbyho a zadrnkáním na notu zodpovědnosti mých rodičů, mu s úlevou vypsali šek. Ukolíbáni vlastní představou o konání dobra ve prospěch všech zúčastněných se s úsměvem obrátili na mě a oznámili mi, že další sezení už jistě zvládnu sama.

A taky že ano. Zvládla jsem ho sama, a potom i další a další sezení, každý měsíc. Ne že by mě z toho vidění léčil, nebo se snažil pochopit jeho pravidla. Vůbec ne. Šlo mu jen o vlastní zařazení se do společnosti a samozřejmě o peníze. Jen se poptal, co ve škole a doma, dal mi další termín schůzky, a vypsal rodičům účet. Nic víc, nic míň, a tak to šlo měsíc po měsíci.

Kapitola 2: Drž hubu!

Jaké je to žít s někým koho nenávidíte? Šílený pro ně pro oba, a i pro ty, co o tom věděli. Stála vedle něho se sevřenými zuby a zaťatými pěstmi. Přesvědčovala sama sebe, aby nevybuchla. Netušila, jak je možný, že tohle vidí jenom ona sama.

Když k nám přišli známí na grilování, naši se úplně proměnili. Všichni o nich říkali, že vypadají jako právě zamilovaný pár, ale ve skutečnosti to byla jenom hra. Hra na šťastný manželství.

Táta jezdil s náklaďákem v kafilerce a máma tam dělala v kantýně. Z obou to pořád táhlo po spáleným mase a louhu. Občas jsem měla pocit, že i stejný odér vydechovali.

Táta měřil sotva sto sedmdesát centáků, jeho pleška se mu táhla od čela až k zátylku, a tak mu zbývalo jen pár chomáčů černých vlasů nad ušima. Měl velký nos, a tak díky špatnému držení těla zdánlivě připomínal postavičku z tý dětský pohádky Šmoulové, Gargamela.

Gargamel jezdil do práce smradlavým firemním autem na zvířecí mtvoly a na pátou ranní už mizel z domu. Parkoval ho u nás na dvoře, abych náhodou o ten mrtvolný odér nemohla přijít.

Vždycky když máma vycházela někam, kde bylo spoustu lidí, Měla pocit, že se na ní všichni dívají. Že je tak zvláštní a neobyčejná, že musí hned každého zajímat. Proto se ošívala, ohlížela a rozhlížela okolo sebe a nevědomky navazovala oční

kontakt, aby se ubezpečila ve svém předpokladu, že se na ni opravdu většina lidí dívá a věnuje ji svoji pozornost. Překládala tak na odiv svoji důležitost.

Protože dělala v kafilerce v kantýně, nosila domů nedojedené zbytky z talířů, co vypadaly jako zblitky v otevřeném plastovém kýblu. Odporné.

Věčně byla naštvaná a stěžovala si na všechny, na všechno a pořád. U večeře nás krmila rádoby vtipnými historkami z práce.

Tak jsme se dozvěděli třeba, že šéf kafilerky je škrt, neplatí si za polévku, ale vyžaduje ji, proto ji ona musí všem podřízeným rozředit tak, aby na ně zbylo a jemu mohla dát poctivou porci. Nebo že někteří chlapi kradou toaletní papír a prostředek na mytí záchodů, jakoby to ona sama nedělala.

Můj táta byl pracovitej, kamarádskej a vždycky byl ochotnej každýmu pomoc. Nebyl vysoký, tmavovlasý ani svalnatý, ale byl to jediný člověk, z naší rodiny, který měl v sobě trochu citu a empatie.

Máma většinu volného času strávila u hry na mobilu, kdy nám s oblibou předkládala každý svůj úspěch. Byla vzteklá, žárlivá a panovačná. Všechno uměla líp, všude byla dřív, všechno a všechny znala nejlíp. U nás zaručeně nosila kalhoty ona.

Mi vychovávala chladně, přísně až nepřátelsky. Nepamatuju si, že by mě kdy k sobě přivinula nebo mě pohladila. Jako malou mě ostříhala na kluka, asi aby nemusela poslouchat ty prázdný konverzační klišé, že má roztomilou holčičku.

Ve dvanácti jsem tajně snila o tom, že jsem adoptovaná, a že si mě jednou moji praví rodiče najdou. Tu myšlenku jsem přiživovala tím, že jsem mezi ní a mnou hledala rozdíly ve snaze se od ní co nejvíc odlišit.

Vzpomínám si, jak jsem jednou přišla ze školy a zeptala se jí úplně narovinu, jestli náhodou nejsem adoptovaná. „Zbláznila ses?!“ vykřikla. „Mně by děti nedali,“ odpověděla s opovržlivým smíchem.

A tak jsem tajně utíkala za tátou do dílny pro objetí, ale stačilo, aby máma vykročila do dveří a z milujícího táty se stal roztěkaný uzlíček nervů, a bohužel i velká bačkora.

Bylo jí jedno, kolik lidí bylo právě kolem a kdo všechno jí slyší. A možná právě čím víc lidí bylo kolem, tím ona byla hlasitější a silnější.

Jen co táta promluvil, už ho okřikovala slovy, „drž hubu!“ a sama mluvila o věcech, kterým vůbec nerozuměla. Přesto že se k němu chovala tak zle, on jí miloval a bohužel i respektoval.

Když táta míval noční, tak moje máma sedávala v kuchyni nad večerní kávou a s cigaretou u pusy říkávala: „Holka, nevdávej se. Dneska už to vůbec není důležitý.“

Popíjela z tátovi lahve piva a pokračovala svojí monotónní písničku. „Chlapi jsou dobrý tak na děti a na to, když se nudíš. Jinak jenom buzerujou a nic víc. Všichni chtějí ženskou, která s nima bude všechno napůl platit, vychovat děti, vařit a uklízet a ještě se při tom všem usmívat. Ale takhle, takhle je to špatně. Svět

se v prdel obrátil.“ Potom si ještě párkrát přihnula a usínala s hlavou na stole.

Věřila jsem jí. Její život by těžko někdo mohl chtít. Už jenom žít tady ve stínu kafilerky. Když jsme jako místní vyrazili ven hlouběji do města, tak jsme těm nafintěným měšťákům vždycky smrděli. Nikdy nezapomenu na ty opovrhující pohledy. Hned člověk měl chuť se ztratit, a tak jezdit tam postrádalo smysl.

Máma usnula na stole a já si jako každý večer obula růžový pipinovský Niky a naložená v odéru fejkovýho Chanelu jsem vyrazila za svým jediným a nejvěrnějším kámošem ze školy na střechu místního prasečáku, sousedícího s kafilerkou.

Kapitola 3: Zamiř

Dario byl ve škole, temnej kluk s nikým se moc nebavil. Líbil se mi. Ale do posledního ročníku už nenastoupil a potom z mého života zmizel úplně. Byl synem místního bosse, který v polovině roku přistoupil na naši školu, Zpočátku měl problém se spolužáky. Ostatním připadal zvláštní, nesmál se ani si nehrál jako oni. Dával přednost kreslení nebo čtení knih daleko za hranicí jeho věku.

Říkalo se, že jednou mu kluk z lavice před ním zničil obrázek. Dario si nestěžoval. Jen tam stál a díval se na zničenou kresbu. Pak se s ledovým klidem beze slova k němu otočil, a praštil ho pěstí do nosu, tak silně, až mu ho zlomil. Už tenkrát si na něj nikdo nedovolil stěžovat, a tak mu všechno procházelo.

Od toho dne ho ostatní obdivovali pro jeho statečnost a odhodlání. Přestože nehledal přátele a ani se nikdy nesnažil zapadnout, po pár měsících měl celé osazenstvo třídy na své straně.

Když jsem ho potkala ve školní jídelně, všechno se rázem změnilo k lepšímu. Byl o pár let starší, než já a byl úplně jiný, než ostatní kluci. Byl zajímavý a tajemný, vyzývavý a tím tolik lákavý. Kamkoliv vstoupil, všude ho doprovázela rouška tajemna.

Nosil výhradně černé oblečení, kožené kalhoty a dlouhý ležérní cípatý kabát. Jeho tmavé delší vlasy mu volně splývaly do obličeje.

Když se naše pohledy poprvé setkaly, bylo to jako by se střetly dva silné magnety. Přestože to byl jen okamžik, projelo mnou tisíce šílených myšlenek. Já byla jiná a on byl ten divnej. Byli jsme si souzeni.

Od té doby jsme se pravidelně scházeli na střeše opuštěnýho domu, co patřil jeho tátovi. S výhledem do místní kafilerie, kde dělali oni.

Seděli jsme na okraji střechy. Do tmy svítilo město barevnými světly jako na vánočním stromečku.

„Jo štve mě."

„Jak moc?"

„Kurevsky hodně. Tebe by to snad nenaštvalo? Ty snad máš rád, když tě pořád někdo buzeruje?" Vytáhla jsem mu cigaretu ze rtů.

„A ty se nechάš?" prohodil.

„Jak nechám? Co jako myslíš, že můžu asi dělat? Říct jí, že je kráva, a že si má uklidit svůj bordel? Co bys řekl, že by se asi stalo? Nemyslim, že by mávla rukou a nechala to plavat." Ironicky jsem se zasmála.

„Pro tyhle případy mam takovouhle věc," řekl docela klidně, zvedl si tričko a z pod opasku u kalhot vytáhl pistoli.

„Děláš si prdel?!" Vyděsila jsem se, až jsem nadskočila. Hlavou mi ihned prolítlo, co všechno by se mohlo stát, kdyby omylem vystřelila.

„Tohle je Glock 17, devítka s přepínačem na poloautomat. Tohle vyřeší všechno, co tě štve." Převrátil ji v rukou.

„Vezmi ji," podával mi ji.

„Přijdeš do ložnice," cvakla pojistka, „…odjistíš… a přiložíš jí hlaveň sem." Ukázal si prstem, na čelo. „Nesmíš moc dolů, prostě rovně." Podal mi ji do rukou.

„Zkus to," povzbudil mě. Zbraň mi ležela na klíně v otevřených dlaních. Připadala mi těžká a obrovská.

„Nechci to zkusit. Proboha vem si to zpátky."

„Co šílíš! Vezmi ji!" zavelel docela vážně, tak jako mluvil ke klukům ve škole. A ti by si nedovolili mu odporovat.

Zvedla jsem k němu oči. Díval se na mě tak chladně, jako by mluvil k někomu cizímu, naše dětská hravost se úplně vytratila, a já niterně cítila, že tím, že ho poslechnu, překročím nějakou neviditelnou morální i osobní hranici, která mu dá nade mnou moc mě ovládat, jako všechny ostatní.

Díval se mi do očí. Sevřela jsem jí v obou rukou, aby po mě nesklouzla ze střechy dolů. Pomalu jsem po ní přejížděla konečky prstů a objevovala jsem chladný kov, drsný povrch rukojeti a různé drobné výstupky.

„Když mi bylo asi jako tobě, dostal jsem svýho prvního Glocka. Chyť jí pevně," znovu rozkázal a pomohl mi jí zvednout do výšky.

„Vidíš, nic na tom není." Pevně jsem jí svírala v obou dlaních. Dario mi upravil prsty, tak abych je měla na spoušti.

„Je těžká," špitla jsem.

„Zvykneš si a nakonec se ti to bude líbit."

Snažila jsem se jí udržet, ale hlaveň klesla dolů, jakmile ji Dario pustil. Znovu mi jí pomohl zvednout do výšky.

„Teď si představ její hlavu a zamiř, tak jak jsem ti říkal, rovně skoro mezi oči.“ Měla jsem co dělat, abych jí tak udržela.

„Je moc těžká,“ postěžovala jsem si.

„Dej to sem, nebo se zastřelíš.“ Smál se.

„Přemýšlela si někdy, jaký by to bylo, kdyby ses mohla zbavit kohokoliv, koho chceš? Rodičů, co pořád něco chtějí, učitelů, co ti otravujou život, blbí servírky, co ti přinesla špatný jídlo. Napadlo tě to někdy?“ nastínil mi svoje temný myšlenky.

„Tohle ne. Ale přemýšlel si někdy, jaký by to bylo, kdyby byli všichni mrtví?“

„Úplně všichni, jakože kdybysme byli jen ty a já?“ Zatvářil se překvapeně.

„Všechny bysme vystříleli.“ Snažila jsem se působit jako velká tvrdá holka, abych se mu zase přiblížila a nevysmíval se mi.

„Ty neudržíš ani zbraň. A co bych asi tak dělal s malou holkou?!“ Smál se tak nahlas, že jsem měla pocit, že ho slyší polovina města.

„Víš ty vůbec, jak to vypadá, když někoho střelíš? To není tak čistá práce jako ve filmech pro kidy, na který koukáš doma v bedně. Krev, mozek, prostřelený střeva, nic pro děcko,“ vysmíval se mi.

„To není tak lehký, jak si to představuješ. Někdy ti lidi neřeknou pravdu, ani když na ně míříš, a ty potřebuješ znát pravdu. To je potom krvavá zábava. Prostřelíš mu dlaň, spousta

krve, to ho vyděsí, řve bolestí, ale pořád lže, tak mu prostřelíš koleno. Jasně že řve mnohem víc, ale taky pochopí, že si neděláš prdel, to už je jinej level, a začne to ze sebe sypat. Nakonec ho povzbudíš tím, že trefíš i druhý koleno, aby si vzpomněl i na to, na co se neptáš, a když máš pocit, že víc už ti nemůže dát, trefíš ho do hlavy, tak jak jsem ti ukazoval." Ťuknul mi o čelo, jako by bylo důležitý, abych si přesně zapamatovala kam.

„Na druhou stranu je to sice čistější práce, ale složitější, než když máš nůž, to se to potom může rychle zvrhnout ve strhující zábavu, ale ty nechceš, aby ti vykrvácel, než to z něj dostaneš, proto je lepší ta devítka."

„Dost!" Zvedal se mi z těch řečí žaludek.

Na to Dariovi zamrznul úsměv, a mně se rozklepaly kolena.

„Měla bys jít domů," řekl docela vážně.

Vstala jsem z okraje střechy a vztekle jsem se otočila k odchodu. Od té doby jsme se už na střeše ani ve škole neviděli.

Záměrně jsem ho míjela, a když mu bylo krátce čtrnáct, tak si jeho otec odešel odsedět doživotní trest za zabití šéfa místní policie a dalších dvou jeho kolegů. Dario tak musel převzít obchody, aby organizace mohla běžet dál. Přestože i poté se lidi ztráceli, policie zůstávala nečinná a nikdo by si nedovolil byť jen skloňovat v téhle souvislosti jeho jméno.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Sex: Dominantní gentleman*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.